

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

TUP

IMPOSIBIL E DOAR UN CUVÂNT

Ediția a III-a

CURTEA @ VECHE

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

- Dimineata în care lumea s-a schimbat / 14*
- Buhu, spaima pădurii / 17*
- Singură / 20*
- Când Buhu-Pădurii chiar vine / 24*
- Despre Buhu, Tup și legenda soarelui trist / 30*
- Poți! Să nu spui că NU poți! / 34*
- Puterea nevăzută a unui suflet / 41*
- Mai fericiți decât soarele / 47*

PARTEA A DOUA

Nenorocirea / 54

Alarma și secretul lui Tor / 63

Gren de salvat / 69

Acei doi ochi portocalii / 75

Chiar că-i fulger / 79

Soluție?! Ce soluție? / 82

Soluția / 84

Cum a salvat Țup pădurea. Din nou... / 88

DIMINEAȚA ÎN CARE LUMEA S-A SCHIMBAT

Copii, dacă v-aș spune că un pui de ciocârlie născut fără aripi a salvat viața tuturor animalelor dintr-o pădure, m-ați crede? Da, chiar așa a fost. Iar dacă sunteți curioși să aflați ce s-a întâmplat, așezați-vă confortabil și ascultați povestea lui Țup.

A fost odată ca niciodată o pădure mare și frumoasă, din care oamenii încă nu tăiaseră copacii și unde animalele și păsările trăiau fericite. La marginea unui luminiș își avea cuibul o ciocârlie. Da, o ciocârlie, acea pasăre micuță care cântă atât de frumos cum puține păsări o pot face. În fiecare dimineață, ciocârlia zbura sus, sus de tot, cât mai aproape de soare, și cânta. Soarele era fericit să o audă de fiecare dată când răsărea și, drept mulțumire, lumina cu bunătate pădurea și îi învăluia viețuitoarele cu razele lui calde.

Ciocârlia cânta cu atât mai frumos cu cât era mai fericită. În cuib avea șase ouă de care avea grijă ca de ochii din cap și abia aștepta ca din ele să iasă puii. Minunea s-a întâmplat într-o dimineață, chiar după

ce pasărea îi cântase, ca de obicei, soarelui. Puii au început să iasă unul câte unul din ouă, să ciripească vioi și să întindă cioculețele flămânde după mâncare. Dar nu toți. Doar cinci. Cel de-al șaselea ou se mișca prin cuib, se rostogolea, ca și cum puiul din el încerca din răspuțeri să-i spargă coaja, dar nu avea forța s-o facă. Ciocârlia îl privea îngrijorată, cu sufletul la gură. Mă iertați, la cioc. S-a hotărât să ajute puiul să iasă la lumină și a lovit cu grijă coaja oului, ca s-o spargă. O bucată de coajă s-a desprins și ciocârlia a văzut

fericită cum ultimul său puiuț, o fetiță-ciocârlie, scoate căpșorul la lumină. Dar tot nu putea să iasă din găoace, așa că mama ei a luat una câte una bucățile de coajă din jurul ei, iar puiuța s-a eliberat în sfârșit. În acel moment, bucuria s-a transformat în durere. Deși ciripea veselă, micuța ciocârlie nu avea aripioare, iar piciorușele îi erau scurte, mult prea scurte. Frățiorii ei săreau veseli prin cuib, dar ea abia se mișca.

Ca o mamă bună, ciocârlia a încercat să aibă grijă de toți puii. Chiar dacă cei cinci cu aripioare fugeau care încotro și cea mică stătea mai mult în cuib. În fiecare dimineață, mama le aducea semințe și își hrănea toți puii, rând pe rând, ca să nu rămână flămând niciunul dintre ei. Seara le cânta tuturor înainte de culcare.

BUHU, SPAIMA PĂDURII

Micuța era prima care îi ieșea mamei în întâmpinare de fiecare dată când se întorcea la cuib. Țopăia veselă pe piciorușele ei scurte, așa că ciocârlia i-a dat numele Țup.

Într-o zi, Țup a întrebat:

— Mami, tu în fiecare dimineață îi cânti soarelui?

— Da, Țup, în fiecare dimineață.

— De ce?

— Îi mulțumesc pentru lumina și căldura pe care ni le dă, pentru că suntem împreună, îi mulțumesc pentru ziua care începe și pentru că a mai trecut o noapte în care am scăpat de Buhu-Pădurii.

— Ce e... Buhu-Pădurii?

— Buhu-Pădurii este o umbră înspăimântătoare, mare, neagră, cu doi ochi rotunzi care aruncă parcă flăcări în întuneric. Are gheare lungi, puternice, și un cioc ascuțit. În fiecare noapte, Buhu-Pădurii mănâncă animăluțele și păsările mici care nu stau cumiți în cuiburile lor.

— Ai văzut chiar tu, mami, că face ceva atât de îngrozitor?

— Ooo, dacă vedeam nu cred că mai eram aici. Nu, nu am văzut, dar toată lumea din pădure știe asta. Păziți-vă de Buhu-Pădurii!

Țup și frățiorii ei ascultau înfricoșați. Se bucurau că o au pe mămica lor să-i apere, să le spună când trebuie să se adăpostească în cuib sau când pot să iasă la joacă.

Dar ciocârliei îi era tot mai greu să aibă grijă de toți puii. Cei cu aripioare începuseră să se joace în afara cuibului tot mai des, să bea roua căzută pe frunze sau să prindă furnicuțe. Puișorul fără aripi abia reușea, cu piciorușele lui scurte, să iasă până la marginea cuibului, unde, într-o ghindă spartă, mama îi strângea rouă. Cu sufletul zdrobit, ciocârlia și-a dat seama că nu va reuși să aibă grijă de toți puii. Dacă ar fi stat lângă puișorul neajutorat ca să aibă grijă de el, nu ar fi putut să îi supravegheze pe frățiorii lui. Căci ei erau toți cam neastâmpărați, așa cum sunt copilașii, și ar fi intrat mereu în bucluc.

Avea de ales între a salva o viață, viața lui Țup, sau viețile celorlalți cinci pui.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

SINGURĂ

Într-o dimineață, ciocârlia nu s-a mai înălțat către soare și nu a mai cântat. Era atât de tristă cum nu fusese în viața ei. Se hotărâse să plece împreună cu cei cinci puișori sănătoși și s-o lase pe Țup în cuib. Simțea că i se rupe sufletul, dar spera că o pasăre ce-și caută un cuib o va găsi pe Țup acolo, va avea grijă de ea și poate chiar o va iubi. Înainte ca soarele să răsară, când Țup încă dormea, și-a luat puii și-a plecat.

Puiuța s-a trezit destul de târziu. Soarele răsărise de ceva vreme, dar nu strălucea cu puterea de altădată. Părea trist. Țup văzu că e singură în cuib. Dar s-a gândit că frații ei sunt la joacă prin apropiere, iar mama îi supraveghează. Îi era un pic foame, îi era și sete, așa că a mers spre marginea cuibului unde știa că e ghinda cu rouă. Dar, surpriză, ghinda era goală! Țup s-a speriat. „Unde e mama? Unde sunt frațiorii mei? Dacă i-a prins Buhu-Pădurii?! Sigur li s-a întâmplat ceva... Mama mi-ar fi adus până acum semințe și mi-ar fi strâns rouă în ghindă. Nu m-ar fi lăsat să rabd de foame și de sete...”, se gândea Țup. Un pic speriată, a început să îi caute. A sărit

pe marginea cuibului bine ascuns în tufișuri, și de acolo a sărit jos, pe pământ. Din câteva salturi mici a ajuns la marginea luminișului aflat lângă cuib. Nu mai fusese niciodată până acolo. A privit cu atenție în jur. Nimic. Nimeni. Doar o ciudățenie, lunguiață, care părea moale și avea pe cap două chestii lungi cu ochi pe ele. Se mișca încet. Foarte încet. Poate pentru că ducea în spate ceva rotund și tare, ce semăna cu o ghindă uriașă. Din două salturi rapide, Țup a ajuns lângă ea.

— Bună ziua, ciudățenie, eu sunt Țup!

Ciudățenia și-a întors încet capul spre ea, și-a lungit ochii și i-a zis:

— Vaaai, ce m-ai speriat! Uite, m-ai făcut să-mi întorc capul spre tine atât de repede, încât era să-mi sucesc gâtul. Să nu mai faci așa ceva! Dar, în primul rând, cum îți permiți tu să mă faci pe mine „ciudățenie”? E clar că eu sunt un melc; dar habar n-am ce ești tu. Aș fi spus că ești un pui de ciocârlie dacă ai fi avut aripi și picioare mai lungi. Dar așa, nu știi ce ești... Și oricum nu am timp să vorbesc cu tine, pentru că mă grăbesc îngrozitor spre... Nu ai văzut că sunt grăbit?! De ce m-ai oprit?

Țup nu știa ce să-i răspundă melcului. Nu i se păruse că și-a întors capul cu viteză spre ea și cu atât

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

mai puțin că-l oprise din fugă. Totuși a îndrăznit să-l întrebe:

— Nu ați văzut cumva, în fuga dumneavoastră, o ciocârlie cu cinci puișori? Nu-mi găsesc mama și frățiorii.

Melcul a rămas un pic pe gânduri, apoi i-a răspuns cu o voce mult mai blândă:

— Micuțo, n-am văzut nicio ciocârlie. Nici mare, nici mică. Mai ciudat mi se pare că nici nu am auzit vreo ciocârlie. La fiecare răsărit de soare îi auzeam cântecul venind de undeva, de sus. Astăzi nimic, tăcere. Cred că și soarele e cam supărat, căci e tare frig. Brrr... Noroc că eu alerg mai tot timpul și mă încălzesc. Acum iartă-mă, trebuie să fug undeva.

Și s-a îndepărtat încet-încet, așa cum fac melcii.

Țup a rămas în mijlocul luminișului neștiind ce să facă. Îi era tot mai foame, i se făcuse sete și îi era dor de mama și de frățiorii ei. Era speriată și, pentru prima dată în viață, era singură. Nu știa ce să mănânce, nu avea de unde să bea apă. Cu ochii în lacrimi, s-a întors țopăind spre cuib. Acolo a văzut o pană ce-i căzuse mamei ei. Și-a pus capul pe ea, a închis ochii și a chemat-o în gând: „Întoarce-te, mami, nu mă lăsa singură!” Apoi și-a cântat încet cântecul pe care mama i-l cânta la culcare. În cele din urmă, a adormit epuizată.